

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15CoPr/10/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1317211287
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Walterová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1317211287.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Walterovej a členov senátu JUDr. Márie Hajdínovej a JUDr. Evy Mészárosovej v právnej veci žalobcu: G. T. narodený dňa XX.X.XXXX, trvale bytom J. - G., proti žalovanému: Slovenský plynárenský priemysel, a.s., IČO: 35 815 256, Bratislava, Mlynské Nivy č. 44/a, zastúpený spoločnosťou MGA IURIS s. r. o., IČO: 47 233 028, Bratislava, Cukrová č. 14, za ktorú koná JUDr. Martin Gajarský, o zaplatenie sumy 497,90 € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 9. novembra 2018, č.k. 24 Cpr 15/2017-81, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 9. novembra 2018, č.k. 24 Cpr 15/2017-81, **p o t v r d z u j e .**

II. Žalovanému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Bratislava III. rozsudkom zo dňa 9.11.2018, č.k. 24 Cpr 15/2017-81, žalobu zamietol; žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na plnú náhradu trov konania. Vychádzal zo žaloby doručenej súdu dňa 15.6.2017, ktorou sa žalobca domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 497,90 € s 8,5 % ročným úrokom z omeškania odo dňa 11.8.2008 do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že výpoveďou zo dňa 2.11.2007 s ním žalovaný skončil pracovný pomer založený pracovnou zmluvou zo dňa 3.11.2004, pričom jeho pracovný pomer mal skončiť dňa 31.1.2008. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava II. zo dňa 14.9.2014, č.k. 9 C 50/2008-376, ktorý v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť dňa 30.7.2016, rozhodol o neplatnosti výpovede a určil, že jeho pracovný pomer u žalovaného trvá. Listom zo dňa 15.5.2017 vyzval žalovaného na zaplatenie odmeny vo výške 497,90 € (15.000,- Sk), na ktorú mu ako zamestnancovi vznikol nárok pri príležitosti jubilea 50. rokov, ktorý vyplýva z dodatku č. 2, článku 17 bod 5 kolektívnej zmluvy hlavnej skupiny SPP a.s. na roky 2008 - 2010; žalovaný dňa 19.5.2017 výzvu prevzal. Listom zo dňa 29.5.2017 mu žalovaný oznámil, že požadovanú sumu nevyplatí, nakoľko nárok považuje za premlčaný s tým, že odmena bola splatná dňa 10.8.2008, trojročná premlčacia začala plynúť dňom 11.8.2008 a uplynula dňa 11.8.2011.

2. Súd prvej inštancie rozhodol vec bez nariadenia pojednávania, za splnenia podmienok podľa § 322 C.s.p., vykonal dokazovanie oboznámením sa s tvrdeniami strán a predloženými dôkazmi, na základe čoho zistil nasledovný skutkový stav. Dňa 2.11.2007 dal žalovaný žalobcovi výpoveď z organizačných dôvodov, pracovný pomer mal skončiť dňa 31.1.2008. Dňa 6.2.2008 žalobca oznámil žalovanému, že výpoveď považuje za neplatnú a trvá na pridelovaní práce a dňa 4.3.2008 žalobca podal žalobu o neplatnosť skončenia pracovného pomeru. Dňa 21.7.2008 žalobca dosiahol vek 50 rokov, pričom dňa

1.8.2008 nadobudol účinnosť dodatok č. 2 kolektívnej zmluvy a dňa 10.8.2008 nastala splatnosť odmeny pri životnom jubileu. Dňa 30.7.2016 nadobudol právoplatnosť rozsudok, ktorým súd určil, že skončenie pracovného pomeru je neplatné a pracovný pomer medzi žalobcom a žalovaným trvá.

3.1. Po právnej stránke súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 1 ods. 1, ods. 4, § 17 ods. 3, § 79 ods. 1 Zákonníka práce, § 100 ods. 1, § 101 Občianskeho zákonníka, dôvodiac premlčaním uplatneného nároku žalobcu. Poukázal na to, že z ustanovenia § 1 ods. 4 Zákonníka práce a § 101 Občianskeho zákonníka vyplýva, že na daný vzťah sa vzťahuje všeobecná trojročná premlčacia doba, ktorá plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Takto vymedzený začiatok plynutia premlčacej doby je daný objektívne, čo vyplýva z použitej formulácie sa mohlo. Začiatok plynutia premlčacej doby teda nezávisí od subjektívnych okolností na strane žalobcu. Z toho dôvodu sa nedali uznať argumenty žalobcu, že premlčacia doba začala plynúť až po právoplatnom určení neplatnosti výpovede. Tak, ako si žalobca v súvislosti s uplatnením neplatnosti výpovede uplatnil na súde hneď aj nárok na zaplatenie nemajetkovej ujmy, mohol si v trojročnej premlčacej dobe uplatniť aj nárok na odmenu pri životnom jubileu, a to buď priamo v konaní o neplatnosť výpovede alebo samostatnou žalobou. Podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce, ak zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď, je povinný zamestnancovi poskytnúť náhradu mzdy v sume priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní, až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci. Táto náhrada má podľa komentárov a súdnej praxe právnu povahu satisfakcie za ujmu, ktorú zamestnanec utrpel od zamestnávateľa a poskytuje sa len v prípade, keď zamestnanec chce pracovať alebo môže pracovať. Z uvedeného vyplýva, že iba tento nárok si môže žalobca uplatňovať až po právoplatnom rozhodnutí o neplatnom skončení pracovného pomeru vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe. Odmena pri životnom jubileu nie je súčasťou náhrady mzdy, nejde o nárok z neplatného skončenia pracovného pomeru. Vzhľadom na uvedené považoval za správny argument žalovaného, že žalobca si mohol uplatniť svoje právo na odmenu aj pred právoplatným rozhodnutím o neplatnosti skončenia pracovného pomeru, pričom by súd toto konanie prerušil podľa vtedy platného § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p., keďže rozhodnutie o priznaní odmeny pri životnom jubileu závisí od rozhodnutia o neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Nakoľko odmena bola splatná dňa 10.8.2008, od nasledujúceho dňa, t.j. odo dňa 11.8.2008 začala plynúť trojročná premlčacia doba, ktorá uplynula dňa 11.8.2011. Nakoľko žalobca svoje právo uplatnil na súde až dňa 15.6.2017 a žalovaný vzniesol námietku premlčania, nebolo možné premlčané právo priznať. Uviedol, že uplatnený nárok nebolo možné žalobcovi priznať ani v zmysle § 17 ods. 3 Zákonníka práce, na ktorý poukazoval žalobca, podľa ktorého neplatnosť právneho úkonu nemôže byť zamestnancovi na ujmu, ak neplatnosť nespôsobil sám, a ak vznikne zamestnancovi následkom neplatného právneho úkonu škoda, je zamestnávateľ povinný ju nahradiť. Žalobcovi v dôsledku neplatnej výpovede nevznikla žiadna škoda, nezmenšil sa jeho majetok, ani nedošlo k zániku práva na odmenu pri životnom jubileu, len mu toto právo nebolo možné v súdnom konaní priznať. Z uvedených dôvodov žalobu zamietol bez toho, aby sa zaoberal dôvodnosťou ďalšej námietky vznesenej žalovaným, a to či žalobcovi vzniklo právo na odmenu len vo výške 10.000,- Sk (331,94 €).

3.2. O trovách konania rozhodol podľa ustanovení § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 C.s.p. a plne úspešnému žalovanému priznal nárok na plnú náhradu trov konania, keď pri tomto rozhodnutí bral do úvahy, že na premlčanie práva žalovaný poukázal už pred podaním žaloby a žalobca napriek tomu žalobu podal. Z tohto dôvodu nebol daný dôvod na výnimočné nepriznanie náhrady trov konania úspešnej strane v zmysle § 257 C.s.p. O výške náhrady trov konania, ktorú je žalobca povinný zaplatiť žalovanému, rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením.

4. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca dôvodiac tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Nestotožnil sa s právnym záverom prvoinštančného súdu uvedeným v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, že žalobu zamietol z dôvodu námietky premlčania uplatneného práva vznesenú žalovaným, keď na premlčanie práva aplikoval § 101 Občianskeho zákonníka, nakoľko v ňom uvádza aj protirečenia, ktoré spôsobujú zmätočnosť rozsudku. Uviedol, že v bode 10. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia sa uvádza, že nárok na odmenu pri životnom jubileu si mohol uplatniť aj priamo v konaní o neplatnosť skončenia pracovného pomeru spolu s nárokom na nemajetkovú ujmu, pričom v rozpore s týmto tvrdením v bode 11. sa konštatuje, že odmena pri životnom jubileu nie je nárokom z neplatného skončenia pracovného pomeru, z čoho súd prvej inštancie ustálil, že nárok na odmenu pri životnom jubileu si mal/ mohol uplatniť ešte pred právoplatným rozhodnutím o neplatnom skončení pracovného pomeru, čo je zasa v rozpore s tvrdením uvedeným v bode 12. odôvodnenia napadnutého rozsudku, podľa ktorého

rozhodnutie o priznaní odmeny pri životnom jubileu závisí od rozhodnutia o neplatnosti skončenia pracovného pomeru a pretože si právo neuplatnil zároveň alebo samostatne pred rozhodnutím o neplatnosti skončenia pracovného pomeru, tak sa jeho právo premlčalo, ale žiadna škoda mu tým nevznikla - bod 14. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, čo je taktiež v rozpore s tvrdením uvedeným v bode 12. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Konštatoval, že peňažný nárok zamestnanca voči zamestnávateľovi sa stáva nárokom vymáhateľným na súde, ak nebol uhradený do termínu jeho splatnosti. Nevyhnutnou podmienkou splatnosti peňažného nároku zamestnanca je jeho zákonná relevancia/existencia. V prejednávanej veci prvoinštančný súd vychádzal z názoru, že splatnosť jeho nároku na peňažnú odmenu pri životnom jubileu nastala 10.8.2008, avšak vôbec neprihliadol na právny úkon žalovaného, a to skončenie pracovného pomeru výpoveďou doručenú mu dňa 2.11.2007, podľa ktorej jeho pracovný pomer so žalovaným skončil dňom 31.1.2008. Vychádzajúc z kolektívnej zmluvy, podľa ktorej mu vznikne právo na odmenu pri životnom jubileu dovŕšením veku 50. rokov, ak je v deň dovŕšenia tohto veku zároveň v pracovnom pomere u žalovaného treba konštatovať, že pri dovŕšení veku 50. rokov, t.j. dňa 21.7.2008 už nebol v pracovnom pomere u žalovaného. Ak by malo dôjsť dňa 10.8.2008 k splatnosti peňažnej odmeny pri jeho životnom jubileu, museli byť splnené dve podmienky stanovené v kolektívnej zmluve. Musel dosiahnuť vek 50. rokov a zároveň v deň dosiahnutia tohto veku musel byť v pracovnom pomere u žalovaného. Podmienka existencie jeho pracovného pomeru u žalovaného splnená nebola, čím nie je preukázaná relevancia/zákonnosť jeho práva na odmenu v čase, keď dovŕšil vek 50. rokov. Spor medzi ním a žalovaným o neplatnosť skončenia pracovného pomeru nemožno považovať za splnenie podmienky trvania jeho pracovného pomeru u žalovaného z dôvodu, že kolektívna zmluva nárok na odmenu pri životnom jubileu v prípade sporu o neplatnosť skončenia pracovného pomeru nepriznáva. Jeho právo na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru nemožno zamieňať s jeho právom na náhradu škody ako dôsledku neplatného právneho úkonu žalovaného (neplatnej výpovede). Ustanovenie § 79 Zákonníka práce je špeciálnym oproti ustanoveniu § 17 Zákonníka práce, ktoré rieši vo všeobecnosti náhradu škody v širšom rozsahu. Priznanie nároku na náhradu mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru je podmienené rozhodnutím súdu o neplatnom skončení pracovného pomeru. Skôr ako súd rozhodne o neplatnom skončení pracovného pomeru, nemožno mu priznať žiadnu náhradu mzdy. Ak je skončenie pracovného pomeru neplatné, nárok na náhradu mzdy v zmysle § 79 ods. 1 Zákonníka práce mu vzniká odo dňa 6.2.2008, keď oznámil žalovanému, že výpoveď považuje za neplatnú a trvá na ďalšom zamestnávaní. Právo na odmenu pri životnom jubileu ale podľa uvedeného zákonného ustanovenia mu nevzniká, keďže nie je mzdovým nárokom. Právo na náhradu škody za nevyplatenú odmenu pri životnom jubileu mu vzniká podľa § 17 ods. 3 Zákonníka práce. Toto ustanovenie však neobsahuje podmienku ako obsahuje § 79 ods. 1 Zákonníka práce, ktorú musí splniť, aby mu právo na náhradu mzdy vzniklo, t. j. oznámiť žalovanému, že výpoveď považuje za neplatnú a tiež oznámiť, že trvá na ďalšom zamestnávaní. V prejednávanej veci je nevyhnutnou podmienkou na súdne uplatnenie práva na odmenu pri životnom jubileu rozhodnutie o tom, že existuje neplatný právny úkon, neplatné skončenie pracovného pomeru. Z uvedeného vyplýva, že náhrady škody za nevyplatenú odmenu pri životnom jubileu podľa § 17 ods. 3 Zákonníka práce sa nemožno domáhať preventívne pred tým ako je rozhodnuté o neplatnosti skončenia jeho pracovného pomeru so žalovaným, čo nakoniec bez pochybností vyplýva aj zo samotného gramatického znenia citovaného ustanovenia zákona. Nesúhlasí ani s názorom súdu prvej inštancie, že jeho nárok na náhradu mzdy si môže uplatniť až po rozhodnutí súdu o neplatnom skončení pracovného pomeru (je nárokom mzdovým) a nárok na náhradu odmeny pri príležitosti životného jubilea si mal uplatniť už pred rozhodnutím o neplatnosti skončenia pracovného pomeru (nie je nárokom mzdovým), pričom súd by konanie o takom nároku prerušil podľa vtedy platného § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p., pretože nemožno od neho spravodlivo požadovať, aby vstupoval do súdneho konania, v ktorom si uplatní právo na peňažné plnenie na základe skutkového a právneho stavu, ktorý možno vznikne v budúcnosti, ani aby sa návrhom na súd dožadoval práva na zaplatenie peňažnej odmeny pri životnom jubileu, ak nebolo ešte právoplatne rozhodnuté o neplatnosti skončenia jeho pracovného pomeru so žalovaným a tým na isto a určito stanovený skutkový a právny základ jeho nároku na odmenu pri životnom jubileu, zodpovedajúci podmienkam podľa kolektívnej zmluvy a to, že bol v čase dovŕšenia veku 50. rokov v pracovnom pomere u žalovaného. Aj sám prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že „..., keďže rozhodnutie o priznaní odmeny pri životnom jubileu závisí od rozhodnutia o neplatnosti skončenia pracovného pomeru“. Podľa jeho názoru v prejednávanej veci pri výklade ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka „právo sa mohlo vykonať“ treba vychádzať z § 17 ods. 3 Zákonníka práce, nie § 79 ods. 1 Zákonníka práce. Jeho právo na odmenu pri životnom jubileu s prihliadnutím na ustanovenie § 17 ods. 3 Zákonníka práce sa prvýkrát mohlo vykonať (na rozdiel od jeho práva na náhradu mzdy, ktoré mu svedčí od momentu oznámenia, že trvá na ďalšom zamestnávaní)

až potom, keď je nado všetky pochybnosti osvedčený neplatný právny úkon žalovaného, t.j. keď súd rozhodol o neplatnom skončení jeho pracovného pomeru so žalovaným. Rozhodnutie súdu o neplatnom skončení pracovného pomeru je rozhodnutím o neplatnosti právneho úkonu žalovaného, t.j. výpoveď daná žalovaným dňa 2.11.2007 mala za následok to, že dňa 21.7.2008 de iure a de facto nebol v pracovnom pomere so žalovaným v deň dovŕšenia veku 50. rokov a tak mu vôbec právo na odmenu pri životnom jubileu podľa kolektívnej zmluvy ani nevzniklo, čo samozrejme znamená, že ani odmena pri životnom jubileu nemohla byť dňa 10.8.2008 splatná, tak ako to ustálil súd prvej inštancie. Až právoplatné rozhodnutie súdu o neplatnom skončení pracovného pomeru prinieslo zvrät v skutkovej i právnej rovine nároku na odmenu pri životnom jubileu. Jeho oznámenie žalovanému zo dňa 6.2.2008 o tom, že považuje výpoveď za neplatnú a trvá na ďalšom zamestnávaní, má skutkový a právny význam len pokiaľ ide o nárok na náhradu mzdy, nemá žiadny skutkový a právny význam pokiaľ ide o odmenu pri životnom jubileu z dôvodu, že tento nárok nie je nárokom mzdovým. Poukázal na ustanovenie § 17 ods. 3 Zákonníka práce, podľa ktorého neplatnosť právneho úkonu nemôže byť zamestnancovi na ujmu, ak neplatnosť nespôsobil sám, a ak vznikne zamestnancovi následkom neplatného právneho úkonu škoda, je zamestnávateľ povinný ju nahradiť. Právoplatnosť rozhodnutia súdu o neplatnom skončení jeho pracovného pomeru so žalovaným nastala dňom 30.7.2016, nasledujúcim dňom 31.7.2016 začala plynúť trojročná premlčacia doba na uplatnenie jeho práva na nevyplatenú odmenu pri životnom jubileu. Premlčacia doba uplynula dňa 31.7.2019, ale žalobu podal dňa 15.6.2018 v priebehu trojročnej premlčacej doby v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka. Námieta premlčania práva vznesená v konaní žalovaným je potom bezdôvodná. Odvolaciemu súdu preto navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že s odvolaním nesúhlasí, nakoľko je bezdôvodné, súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam, vec posúdil správne aj po právnej stránke a svoje rozhodnutie aj dostatočne odôvodnil. Žalobca svoje odvolanie oprel najmä o to, že právny názor prvoinštančného súdu o premlčaní uplatneného nároku nie je správny a rovnako ako v konaní pred súdom prvej inštancie i odvolaní uvádza, že svoj nárok na odmenu pri príležitosti životného jubilea nemohol uplatniť skôr, pretože predpokladom vzniku tohto nároku bolo podľa kolektívnej zmluvy platnej v tom čase u neho trvanie pracovného pomeru k jeho životnému jubileu (dňa 21.7.2008), keď s ním skončil pracovný pomer výpoveďou zo dňa 2.11.2007 (na základe ktorej mal pracovný pomer skončiť dňa 31.1.2008) a konanie o neplatnosť skončenia pracovného pomeru touto výpoveďou vedené Okresným súdom Bratislava II. pod sp.zn. 9 C 50/2008, bolo právoplatne skončené až dňa 30.7.2016. Ako uviedol i prvoinštančný súd (napr. ods. 10, ods. 12 a ods. 13 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia), za stavu, keď žalobca po doručení výpovede zo dňa 2.11.2007 mu oznámil listom zo 6.2.2008, že túto považuje za neplatnú, že trvá na ďalšom zamestnávaní, pričom si uplatnil na súde neplatnosť tejto výpovede s tým, že jeho pracovný pomer trvá (konanie vedené Okresným súdom Bratislava II. pod sp.zn. 9 C 50/2008), tak prebiehajúce konanie o určenie neplatnosti výpovede žalobcovi žiadnym spôsobom nebránilo v tom, aby svoj nárok uplatnil súdnou cestou. Poukázal na to, že ak zamestnávateľ dá zamestnancovi neplatnú výpoveď a zamestnanec oznámi zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní, tak podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce pracovný pomer zamestnanca sa nekončí, trvá naďalej. Súdny v konaní o určenie neplatnosti výpovede z pracovného pomeru nevytvárajú nový právny stav (teda ich rozhodnutia nemajú konštitutívnu povahu), tieto deklarujú určitý existujúci právny stav a nemajú vplyv na trvanie pracovného pomeru ako sa nesprávne domnieva žalobca. Rozhodnutie vo veci vedenej Okresným súdom Bratislava II. pod sp.zn. 9 C 50/2008 nemalo za následok vznik predtým zaniknutého pracovného pomeru žalobcu u neho, pracovný pomer žalobcu u neho na základe výpovede zo dňa 2.11.2007 nezanikol a trval aj ku dňu vzniku nároku žalobcu na odmenu pri príležitosti pracovného jubilea dňa 21.7.2008. Preto skutočnosť, že Okresný súd Bratislava II. v konaní vedenom pod sp.zn. 9 C 50/2008 právoplatne rozhodol o platnosti skončenia pracovného pomeru až dňa 30.7.2016, nebránila žalobcovi v tom, aby včas uplatnil na súde svoje právo na odmenu pri príležitosti životného jubilea. K tvrdeniu žalobcu v odvolaní, že ním uplatnený nárok má byť nárokom na náhradu škody, ktorá mu mal vzniknúť nezaplatením odmeny pri príležitosti životného jubilea, že nemožno od neho spravodlivo požadovať, aby si uplatnil nárok na odmenu pri životnom jubileu, ak nebolo právoplatne rozhodnuté o neplatnosti skončenia pracovného pomeru, uviedol, že je zjavne účelové a v konečnom dôsledku aj v rozpore s konaním žalobcu, pretože bol to práve žalobca, kto si spolu s nárokom na určenie neplatnosti výpovede zo dňa 2.11.2007 pôvodne uplatnil aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy z tohto dôvodu a takisto aj nárok na náhradu mzdy z tohto dôvodu (hoci nie riadne). Tak, ako tieto nároky (ktoré takisto záviseli od rozhodnutia súdu o neplatnosti výpovede), pritom mohol uplatniť aj akékoľvek iné nároky, ktoré mu z pracovného pomeru u neho vznikli, a to vrátane nároku na odmenu pri životnom

jubileu. Nesúhlasil ani s tým, že žalobcovi v dôsledku nezaplatenia peňažného nároku z pracovného pomeru vzniklo právo na náhradu škody tak, ako ho uplatňuje v tomto konaní, nakoľko nezaplatenie peňažného nároku zamestnávateľom zamestnancovi v lehote splatnosti nemá podľa žiadneho právneho predpisu za následok zánik tohto nároku zamestnanca a vznik škody vo výške zodpovedajúcej výške zaniknutého práva. Týmto sa zamestnávateľ dostáva do omeškania s plnením svojho záväzku (ktorý trvá i naďalej). Omeškanie s plnením peňažného záväzku vyvoláva výlučne zákonom predpokladané následky spojené s omeškaním dlžníka. Napríklad v občianskom práve je to povinnosť dlžníka platiť úroky z omeškania, ktoré sú paušalizovanou náhradou škody a veriteľ má právo na náhradu inej škody iba v prípade, ak táto nie je krytá úrokmi z omeškania. Hoci žalobca uvádza, že právo na náhradu škody, ktorú má uplatňovať v tomto konaní, mu malo vzniknúť až právoplatnosťou rozhodnutia o neplatnosti výpovede dňa 30.7.2016, zároveň v tomto konaní uplatňuje uplatnenú sumu s úrokom z omeškania už od 11.8.2008 (už v tom čase uplatnené právo muselo existovať). Z tohto je zrejmé, že aj žalobca si je vedomý, že má byť v omeškaní s platením uplatnenej sumy už odo dňa 11.8.2008. Odvolaciemu súdu preto navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť; žiadal troj odvolacieho konania.

6. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného k jeho odvolaniu nevyjadril.

7. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len C.s.p.)], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 9. decembra 2020; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu, právny zástupca žalovaného, upovedomení zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.) a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

8. Pri rozhodovaní vychádzal z vyššie uvedených zákonných ustanovení. Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie a ktoré teda nepochybne existovali v čase vyhlásenia jeho rozsudku. Odvolateľ v odvolaní neuvádzal podstatné, rozhodujúce, konkrétne právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu.

9. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Rozsudok obsahuje všetky náležitosti uložené ustanovením § 220 C.s.p. V konaní pred súdom prvej inštancie sa nevyskytla žiadna vada uvádzaná v ustanovení § 380 ods. 2 C.s.p., ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie a na ktoré by musel odvolací súd prihliadať.

10. V danej veci je predmetom sporu zaplatenie sumy 497,90 € s príslušenstvom titulom nevyplatenia odmeny žalobcovi pri príležitosti jeho životného jubilea 50. rokov žalovaným v zmysle kolektívnej zmluvy a jej dodatku č. 2 z roku 2008, ktorá bola splatná dňa 10.8.2008. Odvolací súd sa stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedenom v odôvodnení napadnutého rozhodnutia o premlčaní nároku žalobcu na zaplatenie žalovanej sumy, keď riadne vyhodnotil začiatok plynutia premlčacej doby na zaplatenie odmeny žalobcovi pri príležitosti jeho životného jubilea odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti tejto odmeny, t.j. odo dňa 11.8.2008, keďže dňa 10.8.2008 bola splatná mzda za mesiac júl 2008 a žalobca dosiahol vek 50. rokov dňa 21.7.2008, teda v mesiaci júl 2008 a trojročná doba na jej uplatnenie uplynula dňa 11.8.2011. Žalobca podal predmetnú žalobu na súd až dňa 2.11.2017, teda po uplynutí trojročnej premlčacej doby.

11. Premlčaním sa rozumie kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého nárok možno odvrátiť námietkou premlčania. Oprávnené vznesená námietka premlčania má za následok zánik nároku, t.j. zánik jeho súdnej vymáhateľnosti, v dôsledku čoho premlčané právo nemožno veriteľovi súdne priznať. Premlčaním právo samo o sebe nezániká, len sa oslabuje, a to práve v tej zložke, ktorá predstavuje nárok. Právo naďalej existuje, avšak iba vo forme naturálnej obligácie, t.j. dobrovoľného plnenia zo strany

dlužníka. Ak na základe vznesenej námietky premlčania súd zistí, že nárok je premlčaný, z hľadiska procesnej ekonomiky už súd neskúma samotné meritum veci.

12. Odvolací súd sa nestotožnil s tvrdeniami žalobcu uvedenými v jeho odvolaní, že až právoplatné rozhodnutie súdu o neplatnom skončení pracovného pomeru prinieslo zvrät v skutkovej i právnej rovine nároku na odmenu pri jeho životnom jubileu, keď jeho oznámenie žalovanému zo dňa 6.2.2008 o tom, že považuje výpoveď za neplatnú a trvá na ďalšom zamestnávaní má skutkový a právny význam len pokiaľ ide o nárok na náhradu mzdy, ale nemá žiadny skutkový a právny význam pokiaľ ide o odmenu pri životnom jubileu z dôvodu, že tento nárok nie je nárokom mzdovým, nakoľko žalobca dosiahol vek 50. rokov dňa 21.7.2008, pričom dňa 2.11.2007 mu bola zo strany žalovaného daná výpoveď, ktorej neplatnosti sa domáhal žalobou na súde. Na Okresnom súde Bratislava II. na základe žaloby žalobcu zo dňa 4.3.2008 prebiehalo konanie vedené pod sp.zn. 9 C 50/2008 o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru zo strany žalovaného a o určenie, že jeho pracovný pomer u žalovaného trvá; rozsudkom zo dňa 11.9.2014, č.k. 9 C 50/2008-376, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25.5.2016, č.k. 7 Co 202/2015-449, sp.zn. 7 Co 203/2015, 7 Co 204/2015, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 30.7.2016, bolo okrem iného určené, že výpoveď zo dňa 2.11.2007 daná žalovaným žalobcovi podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce je neplatná a pracovný pomer medzi žalobcom a žalovaným trvá. Uvedený rozsudok má deklaratórnu povahu, pretože len deklaroval stav, ktorý vznikol skôr, t.j. autoritatívne potvrdil práva a povinnosti a nevytvoril (nekonštituoval) nový právny stav, z dôvodu ktorého nemalo citované právoplatné rozhodnutie súdu žiaden vplyv na to, aby si žalobca mohol uplatniť svoj nárok na zaplatenie odmeny pri dosiahnutí svojho životného jubilea skôr ako až po právoplatnosti rozsudku, ktorým bolo určené, že výpoveď, ktorá mu bola daná zo strany žalovaného je neplatná. Žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie ním požadovanej odmeny dňom jej splatnosti, a to dňa 10.8.2008, trojročná lehota na jej uplatnenie mu začala plynúť dňa 11.8.2008 a uplynula dňa 11.8.2011. Ak teda žalobca podal žalobu na súd až dňa 9.6.2017, urobil tak neskoro, po uplynutí zákonnej trojročnej premlčacej doby, ako správne konštatoval prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku. V prípade, ak žalovaný nevyplatil žalobcovi odmenu pri dosiahnutí životného jubilea včas, mohol sa žalobca domáhať jej zaplatenia prostredníctvom žaloby na súde v zákonnej trojročnej premlčacej dobe, aj napriek tomu, že prebiehalo konanie o určenie neplatnosti výpovede na súde.

13. K odvolacej námietke žalobcu, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil, keď mu ním uplatnený nárok nepriznal titulom náhrady škody s odvolaním sa na ustanovenie § 17 ods. 3 Zákonníka práce, odvolací súd uvádza, že sa stotožňuje s názorom prvoinštančného súdu uvedeným v bode 14. odôvodnenia napadnutého rozsudku a dodáva, že žalobcovi nebolo možné priznať jeho nárok ani titulom náhrady škody z dôvodu premlčania, nakoľko bol uplatnený po uplynutí všeobecnej dvojročnej premlčacej doby (§ 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Tak ako je uvedené v bode 12. odôvodnenia tohto rozsudku, žalobcovi mala byť odmena vyplatená dňa 10.8.2008, t.j. v deň splatnosti mzdy za mesiac júl 2008, pričom dvojročná premlčacia doba mu začala plynúť dňa 11.8.2008 a uplynula dňa 11.8.2010. Žalobca si zaplatenie odmeny uplatnil predmetnou žalobou na súde až dňa 15.6.2017, teda po uplynutí zákonnej dvojročnej premlčacej doby. Z dôvodu zamietnutia nároku žalobcu titulom náhrady škody pre premlčania, nebolo potrebné skúmať, či boli splnené podmienky pre priznanie uvedeného nároku titulom náhrady škody (existencia neplatného právneho úkonu, vznik škody a príčinná súvislosť medzi neplatným právnym úkonom a vznikom škody). Rovnako nebolo možné súhlasiť ani s argumentáciou žalobu uvedenou v jeho odvolaní, že si prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku protirečí, keď konštatoval, že nárok na odmenu pri životnom jubileu si mohol uplatniť aj priamo v konaní o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, ale následne dôvodil, že odmena pri životnom jubileu nie je nárokom z neplatného skončenia pracovného pomeru, že rozhodnutie o priznaní odmeny pri životnom jubileu závisí od rozhodnutia o neplatnosti skončenia pracovného pomeru a pretože si právo neuplatnil zároveň alebo samostatne pred rozhodnutím o neplatnosti skončenia pracovného pomeru, tak sa jeho právo premlčalo, ale žiadna škoda mu tým nevznikla, nakoľko súd prvej inštancie správne uzavrel, že odmena pri príležitosti životného jubilea nie je mzdovým nárokom z neplatného skončenia pracovného pomeru a že v dôsledku neplatnej výpovede nevznikla žalobcovi žiadna škoda, pretože určením neplatnosti výpovede súdom, nevznikla žalobcovi škoda spočívajúca v nevyplatení odmeny pri príležitosti jeho životného jubilea žalovaným, táto škoda mu vznikla nasledujúci deň po dni, kedy mu mala byť vyplatená, t.j. dňa 11.8.2008.

14. Žalobca v odvolaní namietal, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, k čomu odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových

zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

15. Odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil podľa § 367 ods. 2, § 387 ods. 1, ods. 2, C.s.p. aj v súvisiacom výroku o náhrade trov konania, pretože žalobca podal odvolanie aj voči tomuto výroku, avšak toto odvolanie vo vzťahu k výroku o trovách vôbec nezdôvodnil, a preto odvolací súd osobitne nepreskúmaval vecnú a právnu správnosť rozsudku súdu prvej inštancie v uvedenom výroku. Odvolací súd zdôrazňuje, že ide o konanie, v ktorom je súd viazaný žalobou a teda aj odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 C.s.p.).

16. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

17. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedoplňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesol žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci LinoCarlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

18. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).